

AUÑIÓS

Nº 21

MAIO 2016



ASOCIACION CULTURAL

Pineiróns



CONTOS DE O GROVE (II)

Por: Moncho Lavandeiro

Diciamos nos número 14 e 15 de Aunios que todos os pobos teñen a súa particular historia. As súas lendas, os seus contos, as anécdotas diarias,..., os sucesos non pasan desapercibidos para a xente, pero co tempo, a maioría, vanse esquecendo e con iso pérdese un elo importante da historia do pobo; o que agora dan en chamar, o seu Patrimonio Inmaterial.

Os responsables de AUNIOS están á procura ano a ano da recuperación dese Patrimonio e contactan con aqueles grovenses que, polos motivos que sexa, poden axudar a recuperalo e dalo a coñecer para que así non se perda.

Naquel número 14, o chorado José Miguel Besada Fernández máis eu, fixemos unha pequena introdución a este tema recuperando historias de personaxes mecos como Chicavella e Juan Pintos. E no número 15, según coas historias de Pintos, Traila, Jareja, Tonio Barbeiro e outros.

Estas historias que, como xa dixen, están escritas sen ánimo de desprezo nin ofensa cara aos seus protagonistas, son un anaco da rica cultura popular meca e da idiosincrasia das súas xentes, e dándoas a coñecer quedarán como un patrimonio escrito sobre os habitantes desta península que aínda conserva parte do seu carácter isleño.

Sei que son moitas, polo que quero animar, dende estas humildes letras, a que todos aqueles que coñezan máis historias coma estas que veño escribindo, se poñan en contacto cos responsables desta revista para publicalas e que así non queden no esquecemento.

CURRO QUE PERDEU 20 PESOS EN TERRA DE PORTO

Curro era un home especial, deses que hai por todos os pobos, pero moi querido e apreciado na nosa vila.

Un día, pola noite, atopábase na Catorse dando voltas arredor dun farol, coma buscando algo polo chan.

O Sr. Antonio, que pasaba nese intre pola outra beirarrúa, mirouno e co fin de axudalo, din que catro ollos ven máis que dous, cruzou a rúa e foi cara a el:

- Curro, perdistes algo? Mírote preocupado. - díxolle.

Curro deixou de buscar e mirando para el, contestoulle:

- Ando a buscar unha moeda de 20 pesos que perdín en Terra de Porto.

- Home Curro - díxolle Antonio - se a perdistes en Terra de Porto, como andas a buscala aquí?

- Home!!! Porque en Terra de Porto non había luz, meu!

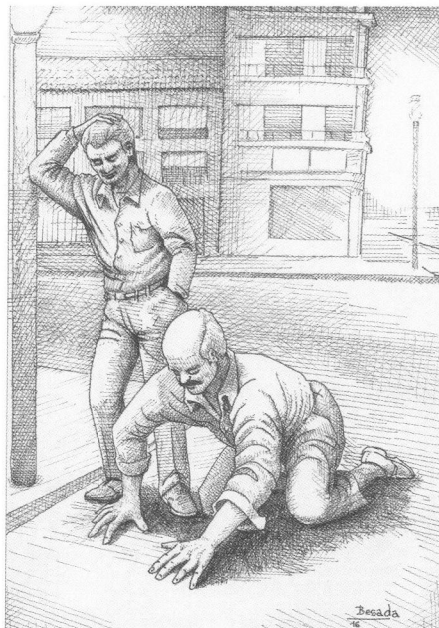
ATRÁNCAMO, PAPAROLO!!!

Naqueles anos, 40-50 s.XX, viñan ao Grove uns barcos chamados "Barrosos" desde o Levante español arribando ao leste da Illa de A Toxa, fronte a Castrelo. Viñan buscando barro para as cerámicas de Valencia e Alicante.

Os mariñeiros destas embarcacións, tiñan por costume comprar e levar fabas, parece ser que nas súas terras non as tiñan ou non eran tan boas como as nosas. As paisanas de Castrelo estaban á súa espera para venderllelas.

Un día, unha das paisanas vendeu aos tripulantes dun dos barcos as súas fabas. Os mariñeiros díxéronlle que ían cobrar e logo irían a pagarlle.

Alí en Castrelo había un home, chamado Paparolo, que era o encargado de todo o que respecta a este movemento de barcos barrosos (barcos do barro); sen el, nada se tramitaba alí.



Pois ben, a señoríña que vendera as fabas, ao ver que non viñan a pagarllas, achegouse ao peirao e, con asombro, comprobou que o barco, cos mariñeiros que llas mercaran, estaba a piques de zarpar. Ao ver a manobra comezou a correr e a berrar, dicindo:

- Atráncamo, Paparolo!!! Que me levan as fabas sen cobralas!!!

Foi tan sonada a historia que durante un tempo, cando alguén che escapaba e ías detrás del para collelo e non o dabas pillado, berrabas aos que estaban cerca, para que o pararan: - Atráncamo, Paparolo!.

APARELLO DE ARRASTRE

Eran os anos 40/50 do pasado século XX e no Grove había unha pensión chamada "La Noyesa".

Nela paraban, D. Juan, o cura, D. José, o médico e D. Angel, o contable. Comían e ceaban sempre xuntos na mesma mesa.

Aquel día a señora Pilar, da Noyesa, plantoulles unha sopeira no centro da mesa. Como era costume daquela, servíase de primeiro a xefatura da mesa, ou sexa, D. Juan o cura.

D. Juan plantou o cullerón na sopeira ata o fondo e comezou a remexer, como buscando as talladas máis grandes.

D. José, o médico, que xa o vía vir, espetoulle.

- D. Juan, non me use o aparello de arrastre!

EXAME DE PATRÓN EN VILAGARCÍA

O amigo Prol foi ao exame para patrón a Vilagarcía de Arousa. A primeira pregunta que lle fixeron foi:

- Vamos a ver, vostede se atopa no mar e de súpeto, un forte vento lle impide volver a terra. Que faría?

El contestou:

- Pois largar fondo e soltar cabo.
- E se aumenta o vento e non pode seguir?
- Solto máis cabo.
- Pero imaxine que xa é case un forte temporal de vento
- Solto máis cabo.

O entrevistador un pouco contrariado díxolle:

- Pero de onde saca vostede tanto cabo?

E el respondeu:

- E vostede, de onde saca tanto temporal?

O MEU CU, NON É NINGÚN GARAXE

Tamén polos anos 40-50 s.XX, había no Grove só dous ou tres coches. Nunha das empresas da vila estragouse unha máquina e paralizouse a produción. Deuse a casualidade que tamén, o coche da empresa, estaba avariado.

Entón o xefe díxolle ao empregado:

- Vai alí xunto ao Sr. Pepe e mira que che deixe o coche. Logo vai a Vigo en busca da peza da maldita máquina.

Chegou o empregado a xunto o Sr. Pepe a pedirlle o coche e este díxolle:

- A muller e o coche non se lle presta a ninguén!

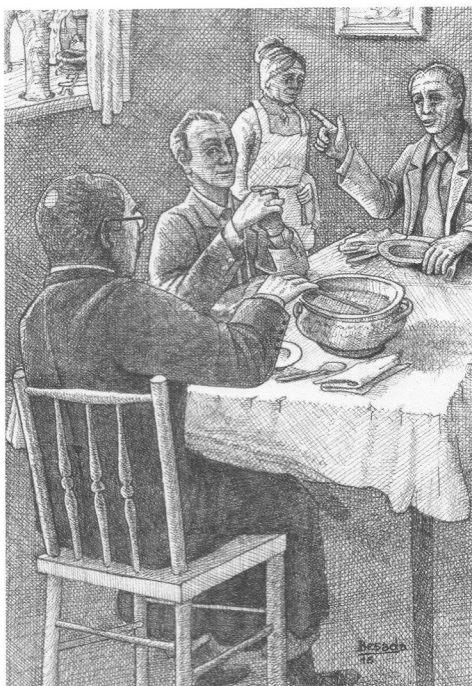
E alá marchaba de volta o home, cando antes de saír, o Sr. Pepe chama por el e espétalle:

- E dille ao teu xefe: Que o meu cu, non é un garaxe!!!

A muller, que estaba ao seu lado dille:

- Como lle dis iso ao rapaz.

- Porque xa sei o que vai dicir o seu xefe: Que o meta no cu!!!



QUEN SON EU?

Estabamos unha tarde na terraza do Lavandeiro, meu amigo Luís e máis eu.

O meu amigo, maior xa, tiña un principio de alzhéimer. Nun momento dado apareceu por alí unha parente del que, sabendo que estaba un pouco delicado de saúde, púxose fronte a el e díxolle:

- Quen son eu?

O Sr. Luís miroume cos ollos brillantes e cara de preocupado e díxome, falandome polo baixo:

- Monchiño, que mal está esta muller!!! Non sabe nin quen é!!! Deberían levala ao médico enseguida!!!

O SR. BARREIRO, ENCARGADO DA NEVEIRA DE MONCHITO MIMÍ

Un mal día, ao Sr. Barreiro, sacando as barras de xeo, caeulle unha delas nun pé, que se lle puxo morado. Automaticamente Monchito levouno ao médico.

Ao chegar ao médico, este viulle a lesión e díxolle:

- Ben, ten que poñer no pé unha bolsa con xeo e mañá veremos como está e que facer.

O Sr. Barreiro, con cara de enfado, espetoulle:

- Pero, por favor..., máis xeo aínda! Acabo de foder unha barra de 25 Kg enteiriña no pé e agora me mandan poñer máis xeo!!!